

[Oluf Pedersen.]

mene, at det rimeligste var, at man gik til en Forkastelse af hele det Lovkompleks, som her er til Behandling, og dette gælder ogsaa Kornordningen, selv om den i Dag maaske ikke har saa stor praktisk Betydning, fordi Kornpriserne ligger forholdsvis højt. Det overraskede mig for øvrigt, at det ærede Medlem Hr. Carl Petersen som Ordfører for Socialdemokratiet gik ind for den Korntold, som der her er stillet Forslag om. I sin Tid, det var den 28. August 1933, vedtog de danske Husmandsforeninger en Resolution, hvori de gik ind for et Forslag, der var stillet om Korntold. Dette Forslag blev vedtaget med alle Stemmer mod 10, idet dog en Del af Modstanderne var rejst bort, inden man kom til Afstemningen. Og ifølge de Referater, der foreligger, var det ærede Medlem Hr. Carl Petersen en af Modstanderne mod Korntolden i 1933. Dengang Husmandsforeningerne vedtog denne Resolution, stillede man for at gaa med til Korntolden — og det vilde det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, endda ikke gaa med til — den Betingelse, at den højeste Pris maatte være 10 Kr. for Foderkorn og 12 Kr. for Brødkorn — nu kommer der et Forslag om 13—14 Kr. for Korn, altsaa betydeligt mere. Man stillede i Husmandsresolutionen endvidere det Krav, at der ikke maatte finde en Forhøjelse Sted af Brød- og Melpriserne — Rugbrødprisen var i April 1933 70 Øre, den er senere steget med 50 pCt. —, og man stillede yderligere den Betingelse, at der skulde finde en betydelig Rentesaenkning Sted. Trods disse tre Forbehold vilde det ærede Medlem Hr. Carl Petersen ikke gaa med til Korntold, og nu staar han her og anbefaler en saadan Korntold! Det er mærkeligt, at den Slags kan lade sig gøre.

Der har været sagt her, at Land og By har fælles Interesser, og jeg mener, det er rigtigt, at Land og By har fælles Interesser om at faa afskaffet alle Ordningerne. For mig at se er Ordningerne ikke til Gavn for det danske Landbrug, kun muligvis til Gavn for nogle faa Godsejere. Nu ser det oven i Købet ud til, at det skal være forbi. Saa bliver der slet ingen, der faar Gavn af dem. Før var der nogle enkelte, som havde en lille Smule ud af det. Derfor er det naturligt, om man afskaffer Systemet.

Jeg kan heller ikke se, at det er et Krav, der rejses fra Landbrugets Side, at man vil beholde Ordningerne. Jeg har været til Fællesmøder, endog sammen med Det frie Folkeparti, der er Ordningernes ivrigste Talsmænd, og der var aldrig en eneste, som ønskede at bibeholde Ord-

ningerne, bortset fra Talerne fra den Side. Hvorfor beholde dem? Af Hensyn til Byerne er der ingen Grund til at bibeholde Ordningerne, som betyder, at de skal betale mere for det, de køber, betale for det, der eventuelt ødelægges eller eksporteres til meget lavere Pris end den, de danske Forbrugere maa betale for det. Det er ganske givet, at Resultatet af Ordningspolitikken er, at der sættes ondt Blod mellem Land og By. Jeg synes, det var paa Tide at holde op med at spille Rigsdagens Tid med den Slags Forslag, og at man i Stedet tog fat paa det, der er Rigsdagens egentlige Opgave, nemlig Lovgivning, der sikrer retfærdige og frie Samfundsforhold.

Aksel Larsen: Det er for mig noget uforstaaeligt, at man nu fremsætter et Komplex af Kriselove for Landbruget, der udtrykkeligt angives at være midlertidige Kriselove, men ikke desto mindre skal have Gyldighed for to Aar. Vil det sige, at man paa Forhaand har skaffet sig Sikkerhed for, at det, man kalder Landbrugskrisen, varer saa længe? — ellers maatte man vel have gjort Fristen for Lovenes Gyldighed noget kortere. Vil det paa den anden Side sige, at man har skaffet sig nogen som helst Udsigt til, at Forholdene ændres, inden de to Aar er gaaet? — ellers er der ikke nogen Rimelighed i at fastsætte den Tidsfrist.

Det forekommer os, at man nu, hvor vi har i hvert Fald 6 Aars Kriselovgivning for Landbruget bag os, burde holde op med at gaa frem ad de Baner, man hidtil har fulgt. Det er en Kendsgerning, at Kriselovgivningen er mislykkedes. Det bevises derigennem, at man stadig er nødt til at komme med nye midlertidige Kriselove eller Forlængelse af gamle Kriselove. Alle Krisens Virkninger for Landbruget varer ved. Der skal stadig væk ekstraordinære Foranstaltninger til. Det turde tyde paa, enten at man vurderer forkert, naar man kalder det en Krise, og navnlig naar man kalder det en midlertidig Krise, eller ogsaa, at de Midler, hvormed man har søgt at afbøde Krisens Virkninger, har været forkerte.

Det, man gør gennem de her foreslaaede fire foreliggende Lovforslag, er det samme, som man har gjort gennem alle 6 Aar. Man siger, at Landbrugets Indtægter er blevet for smaa i Forhold til dets Udgifter; disse Udgifter agter vi ikke at røre ved; lad endelig Renten, Skatten o. s. v. blive paa den Højde, de har haft hidtil; men vi vil forsøge ekstraordinært at skaffe Landbruget yderligere Indtægter, at gardere det imod faldende Indtægter gennem